

SISUKORD

Risti kuningas. <i>Tõlkinud Piret Orav</i>	7
Helena nägu. <i>Tõlkinud Karin Kastehein</i>	23
Johnnie Waverly seiklus. <i>Tõlkinud Piret Orav</i>	41
Uppumissurm. <i>Tõlkinud Karin Suursalu</i>	54
Varitseva surma maja. <i>Tõlkinud Gea Mägi</i>	73
Kuninga löikamine. Ajalehepaberis Härrasmees. <i>Tõlkinud Gea Mägi</i>	91
Pühapäev puuviljadega. <i>Tõlkinud Tiit Loog</i>	105
Krupjee hing. <i>Tõlkinud Karin Kastehein</i>	114
Majahoidja juhtum. <i>Tõlkinud Maia Planhof</i>	132
Mees udus. <i>Tõlkinud Gea Mägi</i>	145
Rikka naise juhtum. <i>Tõlkinud Maia Planhof</i>	160
Magnooliaõis. <i>Tõlkinud Maia Planhof</i>	174
Armastuse detektiivid. <i>Tõlkinud Maia Planhof</i>	191
Südameasjad. Agatha noorpõlve peigmehed. <i>Tõlkinud Laine Hone</i>	211

RIKKA NAISE JUHTUM

Mister Parker Pyne'ile toodi missis Abner Rymeri nimekaart. Mees teadis seda nime ja kergitas kulme.

Varsti juhatati klient kabinetti.

Missis Rymer oli pikk ja suure kondiga naine. Tema figuur oli üsna käestlastud ning sametkleit ja raske karusnahkne kasukas, mis tal seljas olid, ei varjanud seda põrmugi. Nukid tema suurtel kätel tungisid tugevasti esile. Naise nägu oli suur ja lai ning ohtralt värvitud. Tema mustad juuksed olid moodsas soengus ja kübaral laiutasid käharad jaanalinnusuled.

Naine potsatas toolile ja noogutas kergelt. „Tere hommikust,” ütles ta kareda häälega. „Kui teist üldse mingit kasu on, siis öelge mulle, kuidas ma peaksin oma raha kulutama!”

„Väga originaalne,” pomises Parker Pyne. „Tänapäeval küsivad seda vähesed. Nii et teie meelest, missis Rymer, on see tõesti keeruline küsimus?”

„Jah, on küll,” vastas daam otsekoheselt. „Mul on juba kolm kasukat, palju Pariisist ostetud kleite ja muud seesugust. Mul on auto ja maja Park Lane'il. Mul on jaht, aga merd ma ei talu. Mul on hulganisti neid kõrgema klassi teenijaid, kes sulle ülalt alla vaatavad. Olen natuke reisinud ja välismaad näinud. Ja olgu ma neetud, kui suudaksin välja mõelda, mida veel osta või teha.” Ta vaatas lootusrikkalt mister Parker Pyne'ile otsa.

„On ju haiglad,” tähendas too.

„Misasja? Tahate öelda, et peaksin raha lihtsalt ära kinkima? Ei, seda ma ei tee! See raha on välja teenitud, lubage öelda, raske tööga

välja teenitud. Kui arvate, et kavatsen selle nagu prügi lihtsalt käest anda, siis te eksite. Tahan seda kulutada – kulutada ja mingit kasu saada. Kui teil on nüüd selles liinis mõni väärt mõte, siis võite loota heale tasule.”

„Teie ettepanek pakub mulle huvi,” lausus mister Pyne. „Te ei maininud maamaja.”

„Unustasin, kuid mul on see olemas. See on mind surmani ära tüüdanud.”

„Peate mulle endast rohkem rääkima. Teie probleemi pole lihtne lahendada.”

„Kohe räägin, hea meelega pealegi. Ma ei häbene oma päritolu. Neiupõlves töötasin farmis. Ka see oli raske töö. Siis tutvusin Abneriga – ta oli lähedal veskitöoline. Kurameeris minuga kaheksa aastat ja siis me abiellusime.”

„Kas olite õnnelik?” küsis mister Pyne.

„Olin küll. Ta oli mulle hea mees, see Abner. Pidime selle eest siiski kõvasti vaeva nägema. Ta jäi küll kaks korda töötuks, aga lapsed tulid ilmale. Meil oli neid neli: kolm poissi ja tütar. Kuid ükski ei elanud nii kaua, et oleks täiskasvanuks saanud. Julgen arvata, et kõik oleks läinud teisiti, kui nad oleksid elus.” Naise nägu pehmenes ja näitas äkitselt naist palju nooremana.

„Tema – see tähendab Abneri – rind oli nõrk. Sõtta teda ei võetud. Kodus sai ta hästi hakkama. Ta oli sündinud meister. Ta oli nutikas mees, see Abner. Mõtles välja ühe uue menetluse. Pean ütleva, et teda koheldi õiglaselt – talle anti selle eest kenake summa. Seda raha kasutas ta oma uue idee teostamiseks. See tõi juba raha nagu raba. Siis oli ta ise peremees ja palkas endale töölised. Ta ostis kaks pankrotti läinud kontserni ja pani need tulu tooma. Edasi oli juba lihtne. Raha tuli jälle nagu raba. Seda tuleb ka praegu.

Pange tähele, esialgu oli see haruldane lõbu. Omada maja, kusjuures tipp-topp vannitoa ja oma teenijatega. Endal polnud enam mingit keetmist, küürimist ega pesemist. Istu vaid elutoas siidpatjadel ja kõlista kella, et teed toodaks – otsekui mõni krahvinna! See oli suur lõbu ja me nautisime seda. Ja siis tulime Londonisse. Käisin rätsepate juures rõivaid tellimas. Sõitsime Pariisi ja Rivierasse. Ikka veel oli see haruldane lõbu.”

„Mis siis juhtus?” küsis mister Parker Pyne.

„Hakkasime sellega vist ära harjuma,” kostis missis Rymer. „Natu-kese aja pärast ei tundunudki selline elu enam nii lõbus. Oli päevi, mil me ei osanud isegi toite välja valida – ei osanud, kuigi meil oli valida igasuguste roogade seast! Mis vannidesse puutub – nojah, lõpuks piisab igapäevast ühest vannikäigust päevas. Ning Abnerile hakkas tervis muret tegema. Maksime arstidele head raha, aga nad ei osanud midagi teha. Küll proovisid seda ja proovisid teist. Aga kasu ei mingit. Abner suri.” Naine jäi korraks vait. „Ta oli noor mees, ainult neljakümne kolmene.”

Mister Pyne noogutas kaastundlikult.

„See juhtus viis aastat tagasi. Raha veereb praegugi muudkui sisse. See tundub raiskamisena, kui sellega ei osata midagi ette võtta. Aga ma ütlen teile, et ma tõesti ei oska enam midagi sellist osta, mida mul veel pole.”

„Teisisõnu on teie elu igav,” tähendas mister Pyne. „Te ei naudi seda.”

„Olen sellest tüdinud,” kostis missis Rymer mornilt. „Mul ei ole sõpru. Uued tuttavad tahavad ainult rahalist toetust ja naeravad tagaselja minu üle. Vanadel sõpradel pole minuga midagi peale hakata. Kui ma autos kohale veeren, paneb see neid häbenema. Kas teie oskate midagi ette võtta või soovitada?”

„Võimalik, et oskan,” vastas mister Pyne pikkamisi. „See on raske, kuid usun, et edu võimalus on olemas. Arvan, et ehk suudan teile tagasi anda selle, mille olete kaotanud – huvi elu vastu.”

„Kuidas?” nõudis missis Rymer järsult.

„See on mu ametisaladus,” vastas Parker Pyne. „Ma ei paljasta kunagi oma meetodeid. Küsimus on selles, kas teie haarate võimalusest kinni? Ma ei garanteeri edu, kuid usun, et selleks on arvestatav võimalus olemas.”

„Ja kui palju see maksma läheb?”

„Pean kasutama ebatavalisi meetodeid ning järelikult tuleb see kallis. Minu töötasu on tuhat naela ettemaksuga.”

„Rääkida te oskate, eks ole?” tähendas missis Rymer hindavalt. „Olgu, ma riskin. Olen harjunud kõige kõrgemat hinda maksma. Pean ainult märkima, et kui ma millegi eest maksan, siis hoolitsen selle eest, et ma selle ka saan.”

„Te saate selle,” rahustas mister Parker Pyne. „Ärge kartke.”

„Saadan teile täna õhtul tšeki,” ütles missis Rymer tõustes. „Kahtlemata ma ei tea, miks peaksin teid usaldama. Öeldakse, et narrid ja nende raha lahutatakse õige pea. Julgen tunnistada, et mina olen narr. Teil on närvi, et kõigis lehtedes kuulutada, nagu suudaksite inimesi õnnelikuks teha!”

„Need kuulutused maksavad raha,” tähendas mister Pyne. „Kui ma ei suudaks oma sõnu tõestada, oleks see raha raisatud. Mina tean, miks inimesed on õnnetud, ja järelikult on mul ka täiesti selge, kuidas vastupidist olukorda saavutada.”

Missis Rymer vangutas kahtlevalt pead ja lahkus, jättes endast maha kallite parfüümide lõhnapiilve.

Kabinetti lonkis nägus Claude Luttrell. „Kas midagi mulle?”

Mister Pyne raputas pead. „Ei midagi nii lihtsat,” vastas ta. „Ei, see on raske juhtum. Kardan, et peame mõneti riskima. Peame katsetama ebatavalist.”

„Missis Oliver?”

Mister Pyne naeratas maailmakuulsa romaanikirjaniku mainimise peale. „Missis Oliver,” sõnas ta, „on tegelikult meist kõigist kõige konventsionaalsem. Mul on mõttes söakas ja hulljulge tegu. Muide, võiksid helistada doktor Antrobusile.”

„Antrobusile?”

„Jah. Meil läheb vaja tema teeneid.”

Nädal hiljem sisenes missis Rymer uuesti mister Parker Pyne'i kabinetti. Mees tõusis teda tervitama.

„Kinnitan teile, et see viivitus oli vajalik,” ütles Pyne. „Korraldada tuli palju ja ma pidin hankima ühe erakordse mehe, kes on pool Euroopat läbi käinud.”

„Noo?” häälitsetes naine kahtlevalt. Tal oli alatasa meeles, et ta oli välja kirjutanud tšeki tuhandele naelale ja et raha oli välja võetud.

Mister Parker Pyne puudutas kellanuppu. Helina peale astus sisse noor neiu, kes oli tõmmu ja idamaise välimusega, kuid seljas oli tal valge põetajakittel.

„Kas kõik on valmis, õde de Sara?”

„Jah. Doktor Constantine ootab.”

„Mida te kavatsete teha?” küsis missis Rymer kerge ebamugavustundega.

„Tutvustada teile Idamaade maagiat, armas proua,” kostis mister Parker Pyne.

Missis Rymer järgnes õele järgmisele korrusele. Seal juhiti ta tuppa, millel polnud ülejäänud majaga mingit sugulust. Seinud katsid idamaised vaibad. Toas seisis pehmete patjadega diivanid ja põrandat katsid kaunid vaibad. Üks mees kummardus kohvikatla kohale. Nende sisenedes ajas mees end sirgu.

„Doktor Constantine,” tutvustas õde.

Doktor kandis euroopalikke riideid, aga tema nägu oli tõmmu, silmad tumedad ja viltused ning kummaliselt läbitungivad.

„Nii et see ongi minu patsient?” küsis ta madala vibreeriva häälega.

„Ma ei ole mingi patsient,” vastas missis Rymer.

„Teie keha pole haige,” ütles arst, „aga teie hing on väsinud. Meie Idas teame, kuidas seda haigust ravida. Istuge ja jooge tass kohvi.”

Missis Rymer istus ja võttis pakutud tibatillukese tassi aromaatselt joogiga vastu. Kuni tema seda rüüpas, jätkas arst juttu.

„Siin, Läänes, ravitakse pelgalt keha. See on viga. Keha on vaid instrument. Sellel mängitakse meloodiat. Meloodia võib olla nukker või väsinud. Aga meloodia võib olla ka lõbus, täis rõõmu. Seda viimast hakkamegi teile andma. Teil on raha. Te kulutate seda ja tunnete rõõmu. Elu on jälle väärt elamist. See on lihtne ... lihtne ... nii lihtne ...”

Missis Rymerit valdas roidumus. Arsti ja õe kogud muutusid ähmaseks. Ta tundis end õndsalikult õnneliku ja väga unisena. Arsti kuju kasvas suuremaks. Kogu maailm kasvas suuremaks.

Arst vaatas talle silma, „Maga,” ütles ta. „Maga. Sinu silmalaud sulguvad. Varsti sa uinud. Sa magad. Sa magad ...”

Missis Rymeri laud sulgusid. Ta hõljus imepäraselt kauni suure maailmaga kaasa ...

***

Silmi avades tundus talle, et kaua aega on möödunud. Ta mäletas ähmaselt nii mõndagi – kummalisi, võimatuid unenägusid; siis ärkamise tunnet, siis järgmisi unenägusid. Ta mäletas ähmaselt autot ja tõmmut kaunist õevormis neidu enda kohale kummardumas.

Igatahes oli ta nüüd täiesti ärkvel ja lebas oma voodis.

Aga kas see ikkagi oli tema oma voodi? See tundus teistsugune. Sellel

puudus tema voodi õdus pehmus. See meenutas ebamääraselt peaaegu unustatud päevi. Ta liigutas end ja voodi krigises. Missis Rymeri voodi Park Lane'il ei krigisenud kunagi.

Ta vaatas ringi. Kindlasti polnud see Park Lane. Kas see oli haigla? Ei, otsustas ta, haigla mitte. Ka mitte hotell. See oli peaaegu tühi tuba, seinad ebamääraselt tooni lillad. Toas seisis kuusepuust pesulaud veekannu ja pesukausiga. Kuusepuust kummut ja metallist kirst. Varnas rippusid võõrad riided. Voodi oli kaetud palju kordi parandatud vaibaga ja seal ta ise lamaski.

„Kus ma olen?” küsis missis Rymer.

Uks avanes ja ümar pisike naine kiirustas sisse. Naisel olid punased põsed ja heatujuline ilme. Varrukad olid üles kääritud ja tal oli põll ees.

„Näe!” hüüatas naine. „Ta on üles ärganud. Tulge sisse, doktor.”

Missis Rymer avas suu, et nii mõndagi öelda, aga see jäigi ütlemata, sest ümmargusele naisele tuppa järgnenud mees ei sarnanenud vähimalgi määral elegantse tõmmu doktor Constantine'iga. See oli kühmus vana mees, kes vaatas läbi paksude prilliklaaside.

„Nii on juba parem,” sõnas arst voodile lähenedes ja missis Rymeri rannet pihku võttes. „Kohe läheb paremaks, mu armas.”

„Mis minuga on juhtunud?” nõudis missis Rymer.

„Sul oli midagi atakitaolist,” vastas arst. „Oled paar päeva meele- märkuseta olnud. Ei midagi, mille pärast muretseda.”

„Ajased meile hirmu nahka, Hannah,” ütles ümar naisterahvas. „Sa sonisid ka ja rääkisid hirmus veidraid asju.”

„Jah-jah, missis Gardner,” lausus arst vaigistavalt. „Aga me ei tohi haiget erutada. Varsti oled üleval ja liigud jälle ringi, mu armas.”

„Aga ära töö pärast muretse, Hannah,” ütles missis Gardner. „Missis Roberts käis mul siin abiks ja me saime kenasti hakkama. Lama ainult vagusi ja saa terveks, kullake.”

„Miks te mind Hannah'ks nimetate?” küsis missis Rymer.

„Noh, see on ju su nimi,” vastas missis Gardner hämmeldunult.

„Ei ole. Minu nimi on Amelia. Amelia Rymer. Missis Abner Rymer.” Arst ja missis Gardner vahetasid pilke.

„Hea küll, lama ainult vagusi,” ütles missis Gardner.

„Jaa-jaa, ära muretse,” rahustas arst.

Nad läksid minema. Missis Rymer lamas ja murdis pead. Miks nad teda Hannah'ks nimetasid ja miks nad omavahel lõbusalt uskumatuid pilke vahetasid, kui ta oli neile oma nime öelnud? Kus ta oli ja mis oli juhtunud?

Ta tuli voodist välja. Ta tundis, et jalad on väheke ebakindlad, kuid kõndis aeglaselt väikese ärkliakna juurde ja vaatas välja – taluõuele! Täielikus hämmingus läks ta voodisse tagasi. Mida ta tegi talumajas, mida polnud iial varem näinud?

Missis Gardner tuli uuesti tuppa, puljongitass kandikul.

Missis Rymer hakkas küsimusi esitama. „Mida ma selles majas teen?” nõudis ta. „Kes mu siia tõi?”

„Keegi ei toond, kullake. Siin on sinu kodu. Vähemasti oled sa viimased viis aastat siin eland ja mul põle korrakski pähe turgatand, et sul võib atakk tulla.”

„Siin *elanud!* Viis aastat?”

„Justament. Kuule, Hannah, sa ei taha ju öelda, et ei mäleta midagi?”

„Ma ei ole iial siin elanud! Ma pole teid iial varem näinud.”

„Tead, sa jäid haigeks ja oled unustand.”

„Ma ei ole siin iial elanud.”

„Aga oled, kullake.” Järsku sööstis missis Gardner kummuti juurde ja tõi missis Rymerile pleekinud raamitud foto.

See kujutas nelja inimest: habemikku meest, tüsedat naisterahvast (missis Gardner), pikka kuivetut meest meeldivalt vagura naeratusega ning kedagi muustrilises kleidis, põll ees – teda ennast!

Juhmistunud missis Rymer silmitses fotot, missis Gardner asetas puljongitassi tema kõrvale ja lahkus vaikselt toast.

Missis Rymer rüüpas masinlikult puljongit. See oli maitsev puljong, kange ja kuum. Tema aju püsis mõtete keerises. Kes on õieti hull? Kas missis Gardner või ta ise? Üks neist peab olema! Aga ka arst oli seal olnud.

„Olen Amelia Rymer,” kinnitas ta endale. „Ma tean, et olen Amelia Rymer, ning keegi ei veena mind vastupidises.”

Ta oli puljongi joomise lõpetanud ja asetas tassi kandikule tagasi. Tema pilk langes kokkumurtud ajalehele, ta võttis selle kätte ja vaatas kuupäeva – üheksateistkümnnes oktoober. Mis kuupäeval oli ta mister Parker Pyne'i kontoris läinud? Kas viieteistkümnendal või

kuueteistkümnendal. Järelikult pidi ta olema juba kolm päeva haige olnud.

„See kaabakast doktor!” ütles missis Rymer raevukalt.

Ometi tundis ta kriipsu võrra kergendust. Ta oli kuulnud juhtumitest, kus inimesed olid aastateks unustanud, kes nad on. Ta oli kartnud, et ka temaga on midagi taolist juhtunud.

Ta hakkas ajalehte lehitsema, uurides hajameelselt veerge, kui järsku üks artikkel tema tähelepanu köitis.

„Missis Abner Rymer, „nööbijalgade kuninga” Abner Rymeri lesk, viidi eile vaimuhaiglasse. Viimased kaks päeva oli ta pidevalt väitnud, et ta ei ole missis Rymer, vaid Hannah Moorhouse’i nimeline teenijatüdruk.”

„Hannah Moorhouse! Ah selles on asi,” lausus missis Rymer. „Tema on mina ja mina olen tema! Vist mingi teisik. Hüva, selle ajame varsti joonde! Kui see Parker Pyne’i nimeline libe silmakirjateener mängib mingit mängu ...”

Ent sel hetkel tabas tema pilk trükitud leheküljel Constantine’i nime. Seekord oli see lausa pealkirjas.

DR. CONSTANTINE’I VÄIDE

Eile, Jaapanisse naasmise eel-õhtul peetud hüvastijätuloengul arendas doktor Claudius Constantine mõningaid jahmatavaid teooriaid. Ta väitis, et hinge eksisteerimist on võimalik tõestada, kandes hinge ühest kehast teise. Oma katsete põhjal Idas väitis ta, et tal oli edukalt õnnestunud kahekordne ülekanne – hüpnootiseeritud keha A hing viidi üle hüpnootiseeritud kehasse B ja B hing kehasse A. Hüpnootsiunest ärrganud A väitis

end olevat B ja B pidas end isikuks A. Eksperimendi õnnestumiseks tuli leida kaks väliselt sarnast inimest. On kindel fakt, et kaks teineteisega sarnanevat inimest on tugevas omavahelises kontaktis. Kaksikute puhul on see fakt väga tuntud, ent samasugust harmooniat on täheldatud ka kahe võõra puhul, kes oma sotsiaalselt positsioonilt võivad tugevasti erineda, kuid kel on märkimisväärne väline sarnasus.

Missis Rymer viskas lehe endast kaugemale. „See kaabakas! See tõmmu kaabakas!”

Nüüd taipas ta kogu lugu! See oli nurjatu vandenõu, et temalt raha kätte saada. Too Hannah Moorhouse oli Parker Pyne'i tööriist – võimalik, et päris süütult. Pyne ja too kaabakas Constantine olid selle fantastilise teo korda saatnud.

Kuid ta paljastab Pyne'i! Küll ta mehele veel näitab! Ta saadab mehele politsei kaela! Ta räägib kõigile ...

Järsku missis Rymeri pahameelehoog vaibus. Talle meenus too esimene artikkel. Hannah Moorhouse ei olnud kuulekas tööriist. Ta oli protesteerinud, kinnitanud oma isikut. Ja mis oli juhtunud!

„Pisteti hullumajja, vaene tüdruk,” ütles missis Rymer.

Külmavärin jooksis mööda tema selgroogu alla.

Hullumaja. Nad pistavad su sinna ega lase enam iial välja. Mida rohkem sa väidad, et oled terve, seda vähem sind usutakse. Seal sa oled ja sinna sa jääd. Ei, missis Rymer ei kavatsenud sellega riskida.

Uks avanes ja missis Gardner astus sisse.

„Ahah, kullake, oled puljongi ära joond. See on hää. Nüüd saad varsti terveks.”

„Millal ma haigeks jäin?” nõudis missis Rymer.

„Oot, ma mõtlen. Kolm päeva tagasi – kolmapäev. Siis oli viieteistkümnes. Sul hakkas umbes kella nelja ajal halb.”

„Ah!” Hüüatus oli tulvil kohkunud mõistmist. Kell oli olnud just nelja ringis, kui missis Rymer oli doktor Constantine'i valdustesse sisenenud.

„Sa libisesid toolilt maha,” seletas missis Gardner. „Ütelsid oh! ... oh! Just nõnnamoodi. Ja siis, „ma jään magama,” ütelsid sa unise häälega. „Jään magama.” Ja jäidki magama, me panime su voodi ja kutsusime tohtri, ja säääl sa oled oledki tollest aast pääle.”

„Arvan,” sõandas missis Rymer öelda, „et ega te saagi teada, kes ma olen – see tähendab, tunnete mind ju ainult näo järgi.”

„Noh, seda on küll imelik öelda,” tähendas missis Gardner. „Mis on veel kindlam kui inimese nägu, tahan ma täada. Ahah, su sünnimärk kah, kui see sulle rohkem meeldib.”

„Sünnimärk?” lõi missis Rymer särama. Tal polnud midagi seesugust.

„Maasika moodi märk kohe parema küünarnuki all,” ütles Missis Gardner. „Kae ise, kullake.”

„See tõestab kõike,” kinnitas missis Rymer endale. Ta teadis, et tal ei ole parema küünarnuki all mingit maasikakujulist märki. Ta kääriski öösärgi varruka üles. Maasikakujuline märk oli olemas.

Missis Rymer puhkes nutma.

Nelja päeva pärast tõusis missis Rymer voodist. Ta oli välja mõelnud mitu tegevusplaani ja need siis jälle kõrvale heitnud.

Ta võiks ajaleheartiklit näidata missis Gardnerile ja arstile ning asja seletada. Kas nad usuksid teda? Missis Rymer oli kindel, et mitte. Ta võiks politseisse minna. Kas nad usuksid teda? Taas arvas ta, et ei usuks.

Ta võiks mister Pyne'i kontorisse minna. See mõte meeldis talle kahtlemata kõige paremini. Kõigepealt oleks ta sellele libedale kaabakale heameelega öelnud, mis ta temast arvab. Selle plaani elluviimist tõkestas oluline takistus. Nüüd viibis ta Cornwallis (seda ta oli teada saanud) ja tal polnud Londonisse sõiduks raha. Tema majanduslikku seisu näisid esindavat vaid kahe- ja neljapennine ta kulunud rahakotis.

Ja nii võttis missis Rymer nelja päeva pärast vastu julge otsuse. Praegusel hetkel tunnistab ta kõike! Ta on Hannah Moorhouse. Väga hea, olgu ta siis Hannah Moorhouse. Praegu võtab ta selle rolli omaks ja hiljem, kui on piisavalt raha säästnud, läheb ta Londonisse ja astub tolle kaabaka koopasse.

Ning olles otsusele jõudnud, võttis missis Rymer oma rolli üsna heatujuliselt ja isegi mõneti sardoonilise lõbuga omaks. Ajalugu kordub tõepoolest. Siinne elu meenutas talle neiupõlve. Kui ammu paistis see olevat!

***

Töö tundus pärast tema kergelt elulaadi väheke raskevõitu, kuid pärast esimest nädalat oli ta juba taluelu rõõbastes.

Missis Gardner oli heatujuline lahke naine. Ka tema abikaasa, suurt kasvu sõnaaher mees, oli lahke. Kuivetu looderdava kõnnakuga mees fotolt oli läinud, tema asemele oli tulnud teine sulane, heatujuline, umbes neljakümne viie eluaasta ringis hiiglane, aeglase jutu ja mõtlemisega, häbelik sädelus sinistes silmades.

Nädalad möödusid. Viimaks saabus päev, mil missis Rymeril oli piisavalt raha, et Londoni pileti eest maksta. Aga ta ei sõitnud ära.